

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/9/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717209121
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3717209121.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobkyne I. E. T. nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, D., právne zastúpenej JUDr. Jozefom Jaškom, advokátom, Falešnícka 10, Prievidza, IČO: 45 374 821 proti žalovaným 1/ E. T. nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, G. J., právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Pavel Loduha, s.r.o., so sídlom Slovenských partizánov 1131/51, Považská Bystrica, IČO: 50 469 258, 2/ W. I. E. nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/X, J. J., o určenie neplatnosti závetu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 3C/84/2017-242 zo dňa 1. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému 1/ sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

Žalovanej 2/ sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanému 1/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanej 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že závet poručiťky S. T., rod. T., nar. XX.XX.XXXX, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX (ďalej len „poručiťka“) spísaný v notárskej zápisnici č. N 390/2014, Nz 19217/2014 dňa 21.05.2014 v Notárskom úrade JUDr. P. v G. je neplatný. Dôvodila, že poručiťka spísala dňa 21.05.2014 daný závet, kde odkázala všetok svoj hnutelný a nehnuteľný majetok žalovanému 1/ a žalovanej 2/. Mala za to, že závet je neplatný podľa § 38 Obč. zák., pretože v čase spísania závetu poručiťka trpela závažným duševným ochorením, pre ktoré nebola na spísanie závetu spôsobilá. Na základe žiadosti žalovaného 1/ o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony zo dňa 24.09.2015 bola rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 08.12.2015 č.k. 7Ps/10/2015-32 pozbavená spôsobilosti na právne úkony.

1.3. Žalovaný 1/ žiadal žalobu zamietnuť. Dôvodil, že poručiťka bola v čase spísania závetu svojprávná. Žalovaná 2/ sa k žalobe nevyjadrila.

1.4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 137 písm. d) CSP, § 194 ods. 1 CMP, § 38 ods. 2 Obč. zák., § 40 ods. 1 Obč. zák., § 3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. (Notársky poriadok), § 51 ods. 1 Notárskeho poriadku a z vykonaného dokazovania mal za preukázané nasledovné.

1.5. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že závet poručiťky zo dňa 21.05.2014 je neplatný. Na podanie takejto žaloby bola odkázaná v rámci dedičského konania vedeného na tunajšom súde sp. zn. 6D/192/2016. Jedná sa teda o žalobu prípustnú podľa § 137 písm. d) CSP s poukazom na § 194 ods. 1 CMP. Žalobkyňa svoj záver o neplatnosti závetu v žalobe odôvodnila tým, že poručiťka v čase spísania tohto závetu konala v duševnej poruche, ktorá ju na tento právny úkon robila neschopnou (§ 38 ods. 2 Obč. zák.). Na pojednávaní dňa 26.04.2018 tiež uviedla, že závet spĺňa aj formálne nedostatky, keďže poručiťka bola v čase spísania závetu nepočujúca. Dôvodila teda, že závet je neplatný aj z dôvodu predpokladaného ust. § 40 ods. 1 Obč. zák. v spojení s § 51 ods. 1 Notárskeho poriadku. Súd prvej inštancie vychádzal z predpokladu, že v súdnej veci bolo dôkazné bremeno na žalobkyňi. V konaní pred súdom prvej inštancie boli vykonané všetky dôkazy, ktoré navrhovali strany sporu na podporu svojich tvrdení, s výnimkou výsluchu svedka - notára JUDr. P..

1.6. V súdenom prípade žalovaný 1/ poprel tvrdenia žalobkyne, že poručiťka bola v čase spísania závetu nespôsobilá pre tento právny úkon z dôvodu svojej duševnej poruchy, resp. že by poručiťka bola v tom čase nepočujúca - hluchá, čo by spôsobovalo neplatnosť závetu pre nespĺnenie formálnych podmienok.

1.7. Žalovaná 2/ sa k žalobe vo vzťahu k duševnej poruche poručiťky nevedela vyjadriť; potvrdila, že poručiťka slabšie počula a bolo treba na ňu kričať ako i to, že v peniazoch sa nevyzerala.

1.8. Žalobkyňa svoje tvrdenia ohľadne nespôsobilosti poručiťky dňa 21.05.2014 spísať závet opierala o súkromný znalecký posudok MUDr. C. č. 4/2019, o jeho doplnenie ako i výpoveď MUDr. C. na pojednávaní. Z obsahu súkromného znaleckého posudku MUDr. C. č. 4/19 bolo zrejmé, že znalkyňa pri vypracovaní posudku vychádzala okrem iného i z anamnézy - subjektívnych údajov žalobkyne, ktoré jej pre tento účel poskytla žalobkyňa ako i z údajov, ktoré žalovaný 1/ poskytol MUDr. G. pre účely vypracovania znaleckého posudku č. 45/2015. Bolo teda zrejmé, že znalkyňa pri vyhotovovaní znaleckého posudku vychádzala i zo subjektívnych tvrdení žalobkyne, resp.

z údajov - informácií uvedených žalovaným 1/, ktoré v konaní nevyšli najavo a z vykonaného dokazovania nevyplývali. Žalobkyňa takéto informácie či už formou skutkových tvrdení, resp. formou výpovede v konaní vôbec neuviedla, a zo znaleckého posudku MUDr. G. č. 45/2015 vypracovaného pre účely konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 7Ps/10/2015 žalobkyňa žiadala prečítať výlučne stranu 25 - teda bod III. Záver daného znaleckého posudku, pričom tento listinný dôkaz - strana 25. znaleckého posudku bol vykonaný až po vypracovaní znaleckého posudku MUDr. C., stanoviska k nemu a výpovedi znalkyne na pojednávaní. Takýto postup znalkyne je teda neprípustný. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku musí prihliadnuť len k tým skutočnostiam, ktoré v konaní vyšli najavo. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/5226/2009 zo dňa 19.05.2011. Znalkyňa síce na pojednávaní uviedla, že si je na 100 % istá, že poručiťka nebola schopná chápať a rozpoznať situáciu,

v ktorej sa v čase podpisu závetu nachádzala a ani ju ovládať v dôsledku Alzheimerovej demencie, a to stredne ťažkého až ťažkého stupňa, na druhej strane prisvedčila, že poručiťku nikdy nevyšetrovala, nikdy s ňou neprišla do kontaktu. Ak absentujú zdravotné záznamy o zdravotnom stave poručiťky od lekára - psychiatra z obdobia krátko pred spísaním závetu, za situácie, keď poručiťka bývala doma sama (pričom znalkyňa uviedla, že pri demencii stredne ťažkej až ťažkej je nutná 24-hodinová starostlivosť), keď poručiťka vypovedala na polícii, komunikovala s pracovníčkou pošty (viď vyšetrovací spis),

podľa svedka MUDr. G. - jej ošetrojúceho lekára psychiatra chodila na kontroly väčšinou sama - z 33-och kontrol prišla sama 31 krát, pričom uviedol, že nikdy nevidel poručiťku v takom stave, ako ju diagnostikovali na oddelení v auguste a septembri 2015/s psychotickými príznakmi a dekompenzovanú/ s tým, že ak by sa taká javila na kontrole, hneď by ju poslal na hospitalizáciu ako akútny prípad, nemožno podľa názoru súdu prvej inštancie so 100 %-nou istotou, a ani bezpečne skonštatovať, že poručiťka trpela takou poruchou v čase spísania závetu, akú jej diagnostikovala MUDr. C.. Znalkyňa pripustila možnosť, že osoba s ľahšou formou demencie (ktorá tiež obiter dictum nebola bezpečne u poručiťky v čase spísania závetu diagnostikovaná) môže upadnúť

do ťažších foriem aj v podstate zo dňa na deň, za situácie, že od 21.05.2014, kedy došlo k spísaniu závetu, do hospitalizácie poručiťky, ktorá bola v roku 2015, resp. do vypracovania znaleckého posudku MUDr. G. č. 45/2015 pre účely pozbavenia spôsobilosti na právne úkony, ubehlo niekoľko mesiacov, podľa názoru prvoinštančného súdu nebolo zo strany žalobkyne bezpečne preukázané, že poručiťka v čase spísania závetu nedokázala posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládať. Nemožno totiž vylúčiť (kvôli absencii zdravotných záznamov v čase krátko pred spísaním závetu), že duševná porucha

u poručiťky začala progredovať až po spísaní závetu, a teda že v čase spísania závetu si poručiťka plne uvedomovala následky svojho konania a toto svoje konanie dokázala ovládnuť. Skutočnosť, že znalkyňa svoje závery postavila na dedukciách potvrdzuje i to, že sama v stanovisku k výpovediam MUDr. G. - téza III uviedla, že ak MUDr. G. mal k dispozícii CT nález mozgu s konštatovaním difúznej mozgovej atrofie, mal dedukovať, že diagnóza F 07.0 bola stanovená nesprávne a že už od roku 2011 išlo o vývoj demencie Alzheimerovho typu. Uvedené preukazuje to, že znalkyňa len predpokladá u poručiťky ňou stanovenú diagnózu v čase spísania závetu. Stanovenie diagnózy u poručiťky na 100 %, ako sa snaží prezentovať menovaná znalkyňa, za absencie relevantnej zdravotnej dokumentácie však podľa názoru prvoinštančného súdu nie je možné. Ak aj znalkyňa poukazovala na existenciu CT mozgu v roku 2015 preukazujúci atrofiu mozgu poručiťky, a ktorá bola podľa nej spolu s ďalšími okolnosťami dôkazom Alzheimerovej demencie u poručiťky, v konaní nebolo preukázané, že mozog poručiťky bol ku dňu 21.05.2014 v takom stave, ktorý by svedčil v prospech diagnózy Alzheimerova demencia stredne ťažkého až ťažkého stupňa. Sama znalkyňa totiž nevedela uviesť, kedy sa u poručiťky atrofia začala vyvíjať.

1.9. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal i na obsah samotného závetu, ktorý bol spísaný vo forme notárskej zápisnice, preto je považovaný v zmysle § 205 CSP za verejnú listinu. V tejto notárskej zápisnici sa uvádza, že poručiťka sa dňa 21.05.2014 dostavila pred notára, ktorý s ňou vykonal osobný pohovor za účelom zistenia, či poručiťka bola spôsobilá na právne úkony. Poručiťka notára zároveň požiadala o spísanie závetu. Je teda zrejme, že notár vykonal s poručiťkou pohovor, že poručiťka s notárom komunikovala. Znalkyňa MUDr. C. na pojednávaní uviedla, že napr. advokát by mal už pri diagnóze demencia v ľahkej forme vedieť posúdiť, či táto osoba chápe situáciu a či je schopná posúdiť svoje aktuálne konanie a jeho dôsledky. Znalkyňa zároveň uviedla, že poručiťka trpela stredne ťažkou, resp. ťažkou demenciou. Ak laik - nepsychiater (napr. aj notár) je schopný u osoby s ľahkou formou demencie posúdiť, či taká osoba chápe aký úkon ide robiť a chápe jeho následky, podľa názoru súdu prvej inštancie jednoznačne to vie posúdiť u osoby so stredne ťažkou, resp. ťažkou formou demencie. Ako vyplynulo totiž z výsluchu MUDr. G., takáto osoba so stredne ťažkou, resp. ťažkou formou demencie nevie dokončiť vetu, podľa MUDr. C. takíto ľudia konajú úplne bezhlavo, chaoticky. Z obsahu notárskej zápisnice však nevyplýva, že by poručiťka u notára konala ako osoba so stredne ťažkou, resp. ťažkou formou demencie, dokonca notár po pohovore s poručiťkou dospel k záveru, že sa jedná o osobu plne spôsobilú na právne úkony. Notárska zápisnica je verejnou listinou, teda platí, že potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vyvrátiť pravdivosť obsahu notárskej zápisnice mohol jedine výsluch notára spisujúceho túto notársku zápisnicu, keďže jedinou účastníčkou tohto úkonu bola už nebhá poručiťka. Jeho výsluch navrhol žalovaný 1/, avšak žalobkyňa ako jediná z dedičov po poručiťke nezbavila notára povinnosti zachovávať mlčanlivosť (§ 39 ods. 2 písm. a/ Notárskeho poriadku), preto ho súd prvej inštancie nemohol vypočuť a pri zisťovaní skutkového stavu preto na obsah notárskej zápisnice prihliadal. Ako dôležité súd prvej inštancie uviedol i to, že ani ošetrujúci lekár poručiťky MUDr. G. nevypozoroval u poručiťky, a to pri žiadnej kontrole, žiadne známky Alzheimerovej choroby, a to je v tomto smere odborník z odvetvia psychiatria. Aj tieto skutočnosti spochybnili tvrdenie žalobkyne ohľadne duševného stavu poručiťky v čase podpisu závetu.

1.10. Znalecký posudok MUDr. C. č. 4/2019 vychádza napr. aj z ďalšieho predpokladu, jej domnienky, nie skutočných zistení, keď na str. 10 znalkyňa uvádza, že naslúchadlo nebolo poručiťke indikované pre psychickú poruchu (na strane 11 dokonca znalkyňa uvádza, že toto naslúchadlo jej nebolo indikované vzhľadom na psychický stav - chápavosť, zručnosť), resp. v stanovisku k výpovedi MUDr. G. uvádza, že pri poslednom vyšetrení v roku 2014 vzhľadom na celkový stav už naslúchadlo nebolo indikované - resp. predpísané, pre stareckú zmenu osobnosti, pre nechápavosť a nespôsobilosť naslúchadlo správne používať. Takýto záver však z vyjadrenia MUDr. K. T. zo dňa 13.12.2018 nevyplýva. Z vyjadrenia MUDr. T. možno urobiť len ten záver, že v roku 2014 pri poslednom vyšetrení (ktoré bolo dňa 03.07.2014, ako to vyplýva z mailu MUDr. T. zo dňa 14.05.2018 (čl. 71 spisu), t. j. po spísaní závetu) nebolo poručiťke

vzhľadom na celkový stav indikované naslúchadlo - z tohto vyjadrenia nevyplýva, že naslúchadlo jej nebolo predpísané práve pre psychickú poruchu.

1.11. To, že existujú pochybnosti o existencii duševnej poruchy, ktorá by poručiťku robila neschopnou urobiť právny úkon - závet dňa 21.05.2014, svedčilo aj to, že znalkyňa na pojednávaní uviedla, že v čase spísania závetu poručiťka trpela demenciou stredne ťažkého až ťažkého stupňa. Podľa znalkyne trpela teda takou duševnou poruchou, pri ktorej je osoba nesamostatná, potrebuje 24-hodinovú starostlivosť, na druhej strane však z posledného záznamu o vyšetrení poručiťky pred spísaním závetu vyplýva, že bývala sama s tým, že lekár ani neodporučil hospitalizáciu poručiťky na psychiatrickom oddelení. Poručiťka bola preukázateľne hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení až v druhej polovici roka 2015. Znalkyňa si tiež rozporovala v tom, keď na jednej strane tvrdila, že poručiťka trpela Alzheimerovou demenciou už v roku 2011 a v čase spísania závetu trpela už jej stredne ťažkou až ťažkou formou, na druhej strane na pojednávaní uviedla, že všetky formy demencie trvajú od 1 roka do 3 rokov. Ak by aj bolo pravdivé tvrdenie, že poručiťka už v roku 2011 trpela Alzheimerovou demenciou (čo však v konaní nebolo preukázané), bolo by možné pripustiť, že v čase spísania závetu mohla trpieť práve ľahkou formou, čo však ešte automaticky neznamená, že by nebola schopná vykonať právny úkon - závet. Sama znalkyňa, rovnako tak ako i znalec MUDr. S. G., uviedli, že ak osoba vie, čo ide konať, aké následky má ten právny úkon, tak aj v ľahkej forme demencie môže byť osoba schopná vykonať právny úkon. Aj z uvedeného vyplýva, že existujú pochybnosti o tom, či poručiťka v čase spísania závetu trpela takou duševnou poruchou a v takej forme, ako tvrdila znalkyňa MUDr. C..

1.12. Žalobkyňa argumentovala aj tým, že keď v roku 2009 spísala poručiťka darovaciu zmluvu, podľa ktorej všetky svoje nehnuteľnosti darovala žalobkyni, následne v roku 2013 spísala závet a listinu o vydedení svojho syna - žalovaného 1/ a jeho detí s tým, že univerzálnym dedičom mala byť žalobkyňa, a následne v roku 2014 spísala závet v prospech žalovaných, toto svedčí o tom, že poručiťka si neuvedomovala následky svojich právnych úkonov. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené mohlo znamenať aj to, že poručiťka v priebehu času prehodnotila svoje predstavy o tom, komu má pripadnúť jej majetok po jej smrti, čo je právo každého vlastníka vecí, aby za svojho života iba on rozhodol o tom, čo sa udeje s jeho majetkom. Preto opakované prehodnocovanie na strane poručiťky nemuselo byť dôsledkom jej duševnej poruchy, ale mohlo byť práve dôsledkom jej úvah.

1.13. Nakoľko neplatnosť právneho úkonu podľa § 38 ods. 2 Obč. zák. vyžaduje bezpečné zistenie, že účastník právneho úkonu nedokáže posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládnuť, je vylúčené urobiť záver o konaní v duševnej poruche na základe pravdepodobnosti alebo za skutkových okolností, ktoré neumožňujú urobiť v uvedenom smere celkom jednoznačný skutkový záver, na ktorý by bolo možné aplikovať ust. § 38 ods. 2 Obč. zák. Súd prvej inštancie následne upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo/5226/2009 zo dňa 19.05.201, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo/821/2015 zo dňa 27.05.2015 a uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 30.05.2015, sp. zn. II. ÚS 3492/12.

1.14. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že súkromný znalecký posudok predložený žalobkyňou, vypracovaný MUDr. W. E., CSc., MPH mal potvrdzovať, že poručiťka „bola bez naslúchadla dňa 21.05.2014 prakticky hluchá“. Tento znalecký posudok vychádza okrem iného i zo súkromného znaleckého posudku MUDr. C. č. 4/2019, na ktorý prvoinštančný súd v konaní neprihliadol z dôvodov už uvádzaných. Aj táto znalkyňa vychádzala len z dohadov, že poručiťka dňa 21.05.2014 bola hluchá. Z príloh odborného vyjadrenia MUDr. G. č. 73/2018 vyplývalo, že rôzni lekári, resp. zdravotnícky personál sa ohľadne kontaktu s poručiťkou vyjadrovali rôzne - napr. 14.10.2009 kontakt sťažený pre značný stupeň hypacusis, 09.07.2010 nepočuje, 28.10.2010 kontakt výrazne sťažený pre hypacusis, 19.11.2010 nahluchlá ťažší dohovor, 11.06.2013 hluchá, komunikácia sťažená, 10.12.2013 spolupracuje. Z výsluchu svedka MUDr. G. vyplynulo, že ak lekár konštatuje, že kontakt s pacientom je sťažený, neznamená to, že osoba nepočuje, ale že je potrebné na ňu kričať. MUDr. G. síce vypovedal v procesnom postavení svedka, nemožno však opomenúť tú skutočnosť, že sa jedná o lekára s dlhodobou odbornou praxou v oblasti psychiatrie a ošetrojúceho lekára poručiťky. Faktom zostáva to, že poručiťka disponovala naslúchadlom, ktoré jej bolo predpísané v roku 2009, pričom podľa MUDr. T. bez neho počula slabo.

1.15. Tak, ako v prípade znaleckého posudku MUDr. C. č. 4/2019, vychádza aj posudok MUDr. E., CSc., MPH z predpokladu, jej domnienky, a nie skutočných zistení, keď v závere znalkyňa uvádzala, že vzhľadom na celkový stav pacientky (znalecký posudok odkazuje na vek poručiťky 84 rokov, že v roku 2015 syn jej písal lístky, ako i na závery súkromného znaleckého posudku MUDr. C. 4/2019 ohľadne diagnózy poručiťky), ktorý jej už od roku 2014 neumožňoval pri presbyakúze používanie naslúchadla, pričom aj

s pomocou naslúchadla v roku 2011 pri 100 dB obojstranne rozumela len na 40 %,

je zrejmé, že pacientka bola bez naslúchadla dňa 21.05.2014 prakticky hluchá.

Nielenže nebolo bezpečne zistené, že poručiťka trpela dňa 21.05.2014 diagnózou určenou MUDr. C., ale ani z vyjadrenia MUDr. T. zo dňa 13.12.2018 (čl. 176 spisu) nevyplýva, že by poručiťka počula s naslúchadlom len na 40%. V predmetnom vyjadrení sa totiž uvádza len to, že „podľa posledného vyšetrenia rozumenia reči v roku 2011 rozumela 40 % pri 100dB obojstranne“, t. j. z obsahu tohto vyjadrenia vôbec nevyplýva, že vyšetrenie bolo poručiťke robené s naslúchadlom.

1.16. Proti tvrdeniu žalobkyne, že poručiťka bola dňa 21.05.2014 hluchá svedčí aj to, že z listinných dôkazov vykonaných z trestného spisu je zrejmé, že samotná žalobkyňa s poručiťkou až do 17.04.2014 telefonovala (závet bol podpísaný dňa 21.05.2014, t. j. 34 dní po poslednom telefonickom rozhovore žalobkyne s poručiťkou), hoci potvrdila, že sa s ňou telefonovalo ťažko, lebo zle počula. Žalobkyňa síce tvrdila, že to poručiťka volala žalobkyňu, lebo boli takto dohodnuté, že jej to napísala takto v liste, uvedené však nepreukázala. Okrem toho, z výsluchu žalobkyne pred vyšetrovateľom vyplýva, že žalobkyňa bola tá, ktorá volala poručiťku a tiež uviedla, že sa s ňou telefonovalo ťažko, nakoľko zle počula, netvrdila však, že nepočula vôbec. Aj z výpovedí pracovníčok pošty pred vyšetrovateľom vyplýva, že s poručiťkou sa dalo komunikovať. To potvrdzuje tvrdenie žalovaného 1/ a tiež aj žalovanej 2/, že s poručiťkou sa dalo komunikovať, a že keď sa zvýšil hlas, tak poručiťka počula.

1.17. Súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 51 Notárskeho poriadku konštatoval, že tento pojednáva o náležitostiach závetu za situácie, že osoba, ktorá závet robí, je hluchá. Hluchá osoba je osoba, ktorá už nepočuje vôbec, resp. počuje len nejaké zvuky, pričom hovorenému slovu už nie je schopná porozumieť. O hluchú osobu nejde, ak osoba síce nepočuje, čo jej druhá osoba hovorí, keď na ňu hovorí hlasom bežnej intenzity (nie krikom), avšak po zvýšení hlasu už počuje a informáciu rozumie. To, že poručiťka počula na takej úrovni, že bola schopná komunikovať s ostatnými ľuďmi nakoniec preukazuje notárska zápisnica. V tejto notárskej zápisnici totiž nie je žiadna zmienka o tom, že by notár mal problém komunikovať s poručiťkou, že by poručiťka bola hluchá a nepočula, pričom z povahy notárskej činnosti je jasné, že notár sa musí so svojimi klientami rozprávať, klient notárovi musí povedať, čo od neho chce. Ak by klient nerozumel hovorenému slovu, notár by si to nemohol nevšimnúť.

A teda aj v tomto smere platí, že keďže žalobkyňa neumožnila výsluch notára, treba vychádzať z toho, že poručiťka počula. Pokiaľ žalobkyňa predložila lístočky, ktorými má byť podľa nej preukázané, že žalovaný 1/ s poručiťkou komunikoval takouto formou, súd prvej inštancie uzavrel, že po 1/ nebolo preukázané, z akého obdobia tieto lístočky sú

(či z obdobia pred spísaním závetu alebo po jeho spísaní) a po 2/ tiež nie je z nich zrejmé,

či skutočne takouto formou žalovaný 1/ s poručiťkou komunikoval preto, lebo poručiťka bola hluchá, alebo sú to jednoducho odkazy, ktoré jej zanechal v jej neprítomnosti.

1.18. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v konaní nebolo bezpečne preukázané, že poručiťka trpela dňa 21.05.2014 duševnou poruchou, ktorá ju robila neschopnou urobiť právny úkon - závet. Rovnako tak nebolo preukázané, že v ten deň bola poručiťka hluchá, preto treba vychádzať z toho, že ako formálna náležitosť závetu nie je vyžadovaný vlastnou rukou písaný dôvetok o tom, že notársku zápisnicu čítala a že ju schvaľuje. Súd prvej inštancie preto žalobu zamietol.

1.19. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255

ods. 1 CSP a priznal žalovanému 1/ a žalovanej 2/ ako úspešným stranám sporu proti žalobkyňu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá.

2.1. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a predmetný závet určiť za neplatný. Mala za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pri hodnotení dôkazov sa odklonil od zásad uvedených v § 191 CSP a vykonané dôkazy nevyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti.

2.2. Uviedla, že bol to sám žalovaný 1/, ktorý dňa 24.09.2015 podal na Okresný súd v Považskej Bystrici návrh na pozbavenie spôsobilosti na právne úkony poručiťky, teda niečo vyše roka od spísania závetu poručiťkou. Svoj návrh odôvodnil tým, že jeho matka je dlhodobo liečená na psychiatrickej ambulancii pre závažné duševné ochorenie. Konanie o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony prebiehalo pod sp. zn. 7Ps/10/2015, Okresný súd v Považskej Bystrici rozhodol rozsudkom zo dňa 08.12.2015, právoplatným a vykonateľným dňa 29.12.2015, ktorým poručiťku pozbavil spôsobilosti na právne úkony a za opatrovníka jej ustanovil žalovaného 1/. Pre účely rozhodnutia a zistenia zdravotného stavu poručiťky bol do konania pribratý znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, MUDr. S. G.. Znalec v podanom Znaleckom posudku č. 45/2015 uviedol, že poručiťka trpela Demenciou Alzheimerovho typu s neskorým začiatkom ťažkého stupňa, pričom v prípade poručiťky išlo o duševnú chorobu, ktorá nebola len prechodného, ale chronického (trvalého) charakteru a liečbou nebolo možné stav zlepšiť ani dosiahnuť jej uzdravenie. Podľa záverov znalca, poručiťka bola úplne neschopná vybavovať svoje záležitosti a vykonávať akékoľvek právne úkony, nechápala objektívnu realitu a jej psychické funkcie boli úplne vymiznuté, ako myslenie, vnímanie okolitého sveta, chápanie, úsudkové schopnosti či pamäťové schopnosti. Znalec MUDr. S. G. na strane č. 8 znaleckého posudku uvádza že „po roku 2011 už jej duševná choroba bola výrazná“.

2.3. Žalobkyňa nesúhlasila so závermi súdu prvej inštancie a so spôsobom, ktorým vyhodnotil znalecký posudok a výpoveď MUDr. C.. Tvrdila, že pre účely vypracovania posudku mala znalkyňa k dispozícii celú zdravotnú dokumentáciu poručiťky, ktorú jej zaslal posledný všeobecný lekár poručiťky a svoje závery vyvodila z údajov, ktoré sa v dokumentácii nachádzali a tiež aj z vyjadrení žalovaného 1/. Jej závery uvedené v posudku sú jednoznačné, preukazujúce, že poručiťka pre svoju chorobu nebola spôsobilá na spísanie závetu. Na pojednávaní sa svojich záverov pridržala, uviedla, že u každého môže vo všeobecnej rovine dané ochorenie napredovať iným tempom, ale to nebol prípad poručiťky. Navyše MUDr. C. je ako znalkyňa rešpektovanou odborníčkou v odbore psychiatria.

2.4. Pokiaľ ide o neakceptovanie záverov súkromného znaleckého posudku znalkyne MUDr. W. E., CSc., MPH, odvetvie otorinolaryngológia, podľa názoru súdu prvej inštancie znalkyňa vychádzala iba z dohadov, že poručiťka bola dňa 21.05.2014 hluchá, čo však nie je pravdou. Pred vypracovaním svojho posudku sa znalkyňa dňa 25.04.2019 obrátila emailom na ošetrujúcu ušnú lekárku poručiťky, MUDr. K. T. so žiadosťou o vyjadrenie, či pacientka S. T. dokázala za pomoci naslúchadla komunikovať alebo ho nedokázala používať a bola prakticky hluchá. MUDr. T. jej emailom odpísala dňa 07.05.2019. Žalobkyňa odvolaciemu súdu predložila kópiu predmetnej emailovej komunikácie, tvrdiac, že túto správu sa jej skôr nepodarilo získať.

2.5. Okrem tohto znaleckého posudku bol prvoinštančnému súdu na preukázanie jej tvrdení ohľadom ťažkej poruchy sluchu poručiťky predložený list MUDr. K. T. ako jej ošetrujúcej ušnej lekárky. Ďalej bola jej porucha sluchu viackrát potvrdená v lekárskejších správach, ktoré sú súčasťou znaleckých posudkov o tom, že je s poručiťkou sťažená komunikácia pre jej nedoslýchavosť. Sama poručiťka sa počas svojej výpovede pred vyšetrovateľom dňa 10.06.2014 vyjadrila, že je na tom zdravotne zle z dôvodu jej sluchu, ktorý má natoľko zhoršený, že zle počuje, spisový materiál z trestného konania ako dôkaz navyše predložil sám žalovaný 1/ (vyšetrovací spis OR PZ Považská Bystrica, ČVS: ORP-263/2- VYS-PB-2014). Súd prvej inštancie sa v rozsudku odvoláva na výpovede poštarok, ktoré v súdnom konaní vôbec vypočuté neboli. Neexistuje ich žiadna výpoveď na súde, ohľadne sluchu poručiťky. Svedok I. T. uviedol počas výsluchu, že na poručiťku musel kričať. Súdu prvej inštancie boli ako listinné dôkazy žalobkyňou predložené aj lístočky, pomocou ktorých žalovaný 1/ komunikoval so svojou matkou, nijakým spôsobom nespochybnil, že išlo o komunikačný prostriedok, napriek tomu ich prvoinštančný súd vyhodnotil len ako odkazy, ktoré poručiťke žalovaný 1/ zanechal v jej neprítomnosti. Súd prvej inštancie nepochopiteľne odignoroval dôkazy o tom, že poručiťka bola hluchá a že pri spísovaní závetu nebol dodržaný Notársky poriadok (§ 51) a ani tieto dôkazy nevyhodnotil v vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi.

2.6. Žalobkyňa nesúhlasila s názorom prvoinštančného súdu uvedeným v bode 68 odôvodnenia, že z povahy notárskej činnosti je jasné, že notár sa musí so svojimi klientmi rozprávať, klient notárovi musí povedať, čo od neho chce. Ak by klient nerozumel hovorenému slovu, notár by si to nemohol nevšimnúť. Okrem prejednávanych dedičských konaní na notárskych úradoch klienti s notármi neprichádzajú do osobného kontaktu

s notármi, notárske zápisnice sú predpísané vopred a len ich asistentky príp. koncipienti upravujú s klientmi podľa toho, o čo majú záujem, takže často notár klienta ani nevidí.

3.1. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu odvolaciu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

3.2. Uviedol, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s dôkazmi predloženými žalobkyňou týkajúce sa duševného stavu poručiťky a svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil. Mal za to, že poručiťka v čase spísania závetu netrpela takou vážnou

chorobou, ktorá by u nej spôsobovala neschopnosť spísať závet do notárskej zápisnice, o čom sa v spise nachádza dostatok dôkazov. Napríklad výsluch svedkov (starosta obce p. G., MUDr. G.), vyšetrovací spis ORPZ Považská Bystrica kde bola poručiťka vypočúvaná a boli vypočúvané aj zamestnankyne pošty. V tomto prípade ide o priame dôkazy, t. j. úkony ľudí, ktorí boli s poručiťkou v priamom kontakte, pričom neexistuje žiadny záznam alebo spochybnenie, z ktorého by bolo možné usúdiť, že poručiťka nevedela čo koná a z ktorých vyplýva, že nebohá poručiťka nebola hluchá. Žalobkyňou predložené znalecké posudky realizovali osoby, ktoré s ňou nikdy neboli v kontakte a sú založené na domnienkach a teórii. Poručiťka bola samostatná, žila sama, organizovala si svoj život, lekára, nákupy, zúčastňovala sa výsluchov na PZ a sama aj navštívila notára, ktorý závet spísal. Žalobkyňa zmarila výsluch notára, ktorý závet spísoval a ktorý by sa vedel vyjadriť, či s nebohou bola možná komunikácia a či prejavovala znaky duševnej poruchy. Rovnako poručiťku vypočúval vyšetrovateľ PZ, ktorý by v prípade zistenia duševnej poruchy alebo hluchoty výsluch nemohol realizovať. Žalovaný 1/ sa

v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktorý podrobne rozobral každý dôkaz a jeho závery považoval za správne.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 28.01.2020 k vyjadreniu žalovaného 1/ k odvolaniu uviedla, že prvoinštančný súd nerešpektoval závery súkromných znaleckých posudkov vypracovaných znalcami z odboru psychiatria a otorinolaryngológia, MUDr. C. a MUDr. E.. Obe znalkyne vychádzali najmä zo zdravotných záznamov poručiťky, ktoré si pre účel vypracovania posudkov vyžiadali od posledného všeobecného lekára poručiťky. Pokiaľ právny zástupca žalovaného 1/ vo svojom vyjadrení argumentuje tým, že ako nesporný dôkaz bol v konaní pripojený vyšetrovací spis OR PZ SR Považská Bystrica, žalobkyňa podotkla, že sama poručiťka pred vyšetrovateľom uviedla, že je na tom zdravotne zle z dôvodu jej sluchu, ktorý má natoľko zhoršený, že zle počuje. Názor iných osôb, ktoré podľa právneho zástupcu žalovaného 1/ uviedli, resp. neuviedli nič o tom, že by poručiťka nevedela čo koná, považovala za irelevantné (napr. zamestnanci pošty). Tieto osoby nemali medicínske vzdelanie na posúdenie toho, či poručiťka bola zdravotne v poriadku. V zmysle podaných súkromných znaleckých posudkov poručiťka v čase spísania závetu trpela demenciou Alzheimerovho typu a tiež ťažkou poruchou sluchu.

5. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne v súlade so zásadami v § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia žalobu zamietol a žalovanému 1/ a žalovanej 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil

riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti uvádza odvolací súd nasledovné.

8. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

9. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

11. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

12. V súlade s obsahom podaného odvolania považoval odvolací súd za podstatné odvolacie námietky žalobkyne jej tvrdenia, že súd prvej inštancie sa neriadil zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy na základe ktorých žalobu zamietol. Žalobkyňa zotrvala na svojej argumentácii pred súdom prvej inštancie a žiadala žalobe vyhovieť tvrdiac, že predmetný závet je neplatný tak pre právnu nespôsobilosť poručiťky na právne úkony, ako pre nedodržanie formy závetu, pretože poručiťka trpela vážnou poruchou sluchu a bola nepočujúca, čo bolo jednoznačne preukázané v konaní znaleckými posudkami či výpoveďami znalcov, strán sporu a svedkov. Nevidela dôvod na spochybňovanie záverov znaleckých posudkov tak MUDr. K. C. či MUDr. W. E. pričom v odvolaní polemizovala so závermi a úvahami súdu prvej inštancie.

13. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu a vykonaného dokazovania vyhodnotil odvolacie námietky ako nedôvodné. Súd prvej inštancie jasne, zrozumiteľne a vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil závery znaleckých posudkov a výpovedí znalcov v spojení s výpoveďami strán sporu a svedeckými výpoveďami, v kontexte zisteného skutkového stavu. Pravidlá hodnotenia dôkazov, sú upravené v článku 15 ako aj § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy

a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi na ktorých spočíva CSP. Významným kritériom je, že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo počas konania najavo. Znalecký posudok musí súd hodnotiť voľne, v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky, a má možnosť domáhať sa vysvetlenia ďalšími otázkami určenými znalcom. Súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak môže výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, to jest vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov. Zo stanoviska NS SR sp.zn. Pls 3/80 z 23.12.1980 vyplýva, že súd nemôže nekriticky preberať závery znaleckého posudku aby ich hodnotil podľa § 132 O.s.p. (teraz čl.15 a §191 CSP). V týchto intenciách dôsledne postupoval aj súd prvej inštancie, ktorý jednotlivé dôkazy vyhodnotil tak jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach. Súd prvej inštancie sa so všetkými dôkazmi a ich obsahom dostatočným spôsobom vypořiadal, svoje rozhodnutie dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil, pričom odôvodnil aj nevykonanie dôkazov a dospel k správne právnemu záveru, keď žalobu zamietol z ním uvádzaných dôvodov.

14. Súd prvej inštancie správne sústredil dokazovanie o duševnom stave a miere závažnosti poruchy sluchu poručiťky na časový moment spísania závetu poručiťky. Dôkazné bremeno preukázania tvrdení uvádzaných v žalobe bolo v konaní na žalobkyňu. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie uzavrel, že v konaní nebolo bezpečne preukázané, že poručiťka trpela dňa 21.05.2014 duševnou poruchou, ktorá ju robila neschopnou urobiť právny úkon - závet. Rovnako nebolo preukázané, že v ten deň bola poručiťka hluchá, preto bolo potrebné vychádzať z toho, že ako formálna náležitosť závetu nebol vyžadovaný vlastnou rukou písaný dôvetok o tom, že notársku zápisnicu poručiťka čítala a že ju schválila. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, s vyhodnotením vykonaných dôkazov a jeho závery, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby považuje za správne. Žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by v čase spísania závetu nebola poručiťka spôsobilá na právne úkony, či trpiaca poruchou sluchu takej intenzity, že by bolo možné konštatovať jej hluchotu. Pre rozhodnutie vo veci za danej dôkaznej situácie je bez právneho významu, že poručiťka bola v neskoršom časovom období vyhlásená za nesvojprávnu.

15. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj v tej časti, v ktorej tento uzavrel, že nezbavením mlčanlivosti notára spisujúceho závet, nebolo možné v konaní prípadnú hluchotu poručiťky pri spisovaní závetu preukázať. Aj v tomto prípade bolo dôkazné bremeno na žalobkyňu, ktoré však vlastným pričinením neunesla. Jej názor vyslovený v odvolaní, že notár sa s poručiťkou pri spisovaní závetu ani nemusel stretnúť je hypotetický, subjektívny a nepreukázaný.

16. Odvolací súd sa lekárskou správou MUDr. K. T. zo dňa 07.05.2019, ktorú predložila žalobkyňa po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie, nemohol vecne zaoberať, pretože na to neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 366 CSP. Je zrejmé, že ňou tvrdené skutkové okolnosti a dôkazy sa netýkali procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, resp. nemá nimi byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následne nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala, že by túto správu bez svojej viny nemohla predložiť v prvoinštančnom konaní, tvrdila len, že jej túto nepodarilo skôr získať. Nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny strany civilného súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, t.j. situáciu, keď strana nemohla bez svojej viny skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedela a ani inak z procesného hľadiska nezavinila nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/4/2007 z 20.03.2008). O takúto situáciu v tomto prípade nešlo.

17. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1CSP.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ako vo výroku vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP tak, že žalovanému 1/ a žalovanej 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 % s poukazom na následný postup súdu prvej inštancie zakotvený v ust. § 262 ods. 2 CSP. Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ boli v odvolacom konaní úspešní, preto im patrí náhrada trov konania v plnej výške.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).